РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

18 декември 2008 година *

По дело C-349/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Supremo Tribunal Administrativo (Португалия) с акт от 12 юни 2007 г., постъпил в Съда на 27 юли 2007 г., в рамките на производство по дело

Sopropé — Organizações de Calçado Lda

срещу

Fazenda Pública,

в присъствието на

Ministério Público,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н C. W. A. Timmermans, председател на състав, г-н J.-C. Bonichot (докладчик), г-н K. Schiemann, г-н P. Kūris и г-н L. Bay Larsen, съдии,

* Език на производството: португалски.

генерален адвокат: г-жа V. Trstenjak,

секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

като има предвид становищата, представени:

— за Sopropé — Organizações de Calçado Lda, от адв. A. Caneira, advogado,

— за португалското правителство, от г-жа H. Ventura, г-жа C. Guerra Santos и г-н L. Fernandes, в качеството на представители,

— за италианското правителство, от г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н G. Albenzio, avvocato dello Stato,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н S. Schønberg и г-н P. Guerra e Andrade, в качеството на представители,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 2 октомври 2008 г.,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на принципа на зачитане на правото на защита.

2 Запитването е отправено в рамките на спор между дружеството Sopropé — Organizações de Calçado Lda (наричано по-нататък „Sopropé“) и Fazenda Pública (Държавна хазна) по повод на искане за последващо заплащане на митническо задължение, за което е взето решение вследствие на контрол върху произхода на стоките, внесени в Португалия от това дружество през периода между 2000 г. и 2002 г.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58) е изменен с Регламент

(ЕО) № 2700/2000 на Европейския парламент и на Съвета от 16 ноември 2000 година (ОВ L 311, стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 13, стр. 12) (наричан по-нататък „Митническия кодекс“).

4 Дял VII, глава 3 от Митническия кодекс урежда в членове 217—232 заплащането на размера на митническото задължение.

5 Член 221, параграф 1 от Митническия кодекс гласи:

„Длъжникът трябва да бъде уведомен за размера на [митата] по подходящ начин, веднага, след като този размер бъде взет под отчет.“

6 Според текста на член 222, параграф 1, буква а) от Митническия кодекс:

„1. Размерът на [мита], за който е извършено уведомяването по член 221, трябва да бъде заплатен от длъжника в следните срокове:

а) когато лицето не ползва никакво улеснение за плащане по членове 224—229, плащането трябва да се извърши в срока, който му е определен.

Без да се засяга член 244, втора алинея, този срок не може да надвишава 10 дни от уведомяването на длъжника за размера на дължимите [мита], и в случай на обобщено вземане под отчет съгласно член 218, параграф 1, втора алинея, срокът трябва да бъде определен по такъв начин, че да не позволи на длъжника да получи по-дълъг срок от този, който би получил, ако се е ползвал от отсрочване на плащането.

[…]“

7 Членове 243—246 от дял VIII от Митническия кодекс се отнасят за правото на обжалване.

8 Според член 245 от този кодекс:

„Процедурата по обжалване се регламентира от държавите-членки.“

Национално законодателство

9 Общият данъчен закон (наричан по-нататък „ОДЗ“), одобрен с Декрет-закон № 398/98 от 12 декември 1998 г., предвижда изрично принципа на участие

в данъчното производство, прогласен в член 267 от Конституцията на Португалската република и предвиден относно административното производство в член 100 и сл. от административно-процесуалния кодекс.

10 Според съдържанието на член 60 от този закон, в неговата редакция, приложима към обстоятелствата в главното производство:

„1. Освен ако не е предвидено друго, данъкоплатците участват в приемането на решенията, които се отнасят до тях, по един от следните начини:

а) право на изслушване преди събирането на задължението;

[…]

д) право на изслушване преди формулиране на заключенията в доклада за данъчен контрол.

[…]

4. Правото на изслушване трябва да бъде упражнено в срок, който данъчната администрация следва да определи с препоръчано писмо, изпратено за тази цел на адреса по регистрацията за данъчни цели на данъкоплатеца.

[…]

6. Срокът за упражняване на правото на устно или писмено изслушване не може да бъде по-кратък от 8 дни, нито по-дълъг от 15 дни.

[…]“

11 Допълнителният режим на производството за данъчен контрол е приет с Декрет-закон № 413/98 от 31 декември 1998 г.

12 Според съдържанието на член 60 от този декрет-закон, отнасящ се до предварителното изслушване:

„1. Ако контролната дейност приключи с данъчнооблагателен акт или с данъчни актове, които са неблагоприятни за образуването, обект на контрол, в срок от 10 дни на посоченото образувание трябва да бъде съобщен проектът на заключенията на доклада, в който да бъдат посочени тези актове и техните мотиви.

2. В съобщението трябва да бъде предвиден срок от 8 до 15 дни, за да се даде възможност на образуването, което е обект на контрол, да се произнесе по посочения проект на заключенията.

3. Образуването, което е обект на контрол, може да се произнесе писмено или устно, като в последния случай неговите изявления се отразяват в писмена форма.

4. Окончателният доклад се изготвя в 10-дневен срок от изявленията, посочени в предходния параграф.“

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

13 Sopropé е португалско дружество за продажба на обувки, внесени от Азия. Спорът по главното производство се отнася до 52 вносни операции на обувки, за които е декларирано, че са с произход от Камбоджа, които поради техния предполагаем произход се ползват от преференциално митническо третиране съгласно системата за общи преференции за период от две години и половина — между 2000 г. и средата на 2002 г.

14 В началото на 2003 г. е извършен контрол от дирекцията на службите за борба с измамите към португалските митници в рамките на задача за административно сътрудничество по инициатива на Европейската служба за борба с измамите (OLAF) на Комисията за проверка на произхода на внесените от Азия обувки.

15 Извършените от митническите власти проверки в Sopropé започват на 14 февруари 2003 г. Те приключват със становище на португалските власти, че горепосочените 52 вносни операции са извършени с фалшифицирани сертификати за произход и превозни документи.

16 Въз основа това митническите служби стигат до заключението, че внесените стоки са нямали преференциален произход и следователно не са можели да се ползват от системата за общи преференции, както и че като последица от това спрямо тях е трябвало да бъде приложена ставката на мита, която е приложима за стоките с произход от трети страни.

17 На 3 юли 2003 г. Sopropé е информирано, че може да упражни своето право да бъде изслушано предварително по проекта на заключенията на доклада за проверката и приложенията към него в срок от осем дни, в приложение на член 60 от ОДЗ. Дружеството упражнява това право на 11 юли 2003 г.

18 Тъй като счита, че Sopropé не представя никакво ново доказателство, което може да измени проекта на доклада за контрол, митническата администрация уведомява Sopropé с писмо от 16 юли 2003 г., получено на другия ден, че в съответствие с член 222 от Митническия кодекс то разполага с десетдневен срок, за да плати дължимите мита. Тези мита възлизат на сумата от 212 684,98 EUR, към които се добавят 36 757,99 EUR за данък върху добавената стойност и 19,30 EUR компенсаторни лихви, или общо 249 462,27 EUR.

19 Следователно между датата на уведомяването за целите на упражняване на правото на изслушване и датата на уведомяването относно плащането изминават тринадесет дни.

20 Sopropé отказва да плати това митническо задължение, за което е било уведомено в предвидения срок. На 8 септември 2003 г. то подава жалба до Tribunal Administrativo e Fiscal de Lisboa, на основание по-специално нарушение на принципа на зачитане на правото на защита поради недостатъчния срок, който му е бил определен, за да може да представи своето становище. При все това юрисдикцията приема, че решението за събиране на митническото задължение е било обосновано, тъй като не е представено никакво доказателство, което може да го постави под съмнение. Освен това тя счита, че правата на защита са били спазени, тъй като задължението за предварително изслушване, определено в ОДЗ, е било изпълнено и е бил следван режимът на производството за данъчен контрол.

21 Sopropé обжалва това решение пред Supremo Tribunal Administrativo на основание по-специално, че първоинстанционната юрисдикция не е приложила правилно принципа на правото на защита, така както той е гарантиран от общностното право.

22 В рамките на това обжалване Supremo Tribunal Administrativo решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Съобразен ли е с принципа на правото на защита определеният в член 60, параграф 6 от общия данъчен закон и в член 60, параграф 2 от допълнителния режим на производството за данъчен контрол, одобрен с Декрет-закон № 413/98 от 30 декември 1998 г., срок от 8 до 15 дни, в рамките на който данъкоплатецът може устно или писмено да упражни правото си да бъде изслушан?

2) Може ли да се счита за разумен с оглед на упражняване на правото на защита на вносителя срок от 13 дни, който започва да тече от датата, на която митническият орган е уведомил вносител от Общността (в конкретния случай малко португалско предприятие за търговия с обувки), че разполага с 8 дни, за да упражни своето право на изслушване, и изтича на датата на

съобщаване на задължението да плати в срок от 10 дни вносните мита за 52 операции по внос на обувки от Далечния изток, сключени по системата за общи преференции за период от две години и половина (между 2000 г. и средата на 2002 г.)?“

По преюдициалните въпроси

23 Със своите два въпроса, които следва да бъдат разгледани заедно, препращащата юрисдикция иска от Съда да установи дали срокът от осем дни, предоставен на предприятие, за да изложи своето становище по проект на решение за последващо събиране на вносни мита в размер от 249 462,27 EUR във връзка с 52 операции по внос на стоки, които са осъществени за период от две години и половина, отговаря на изискванията на общностното право, и по-специално на общия принцип на зачитане на правото на защита, след като в конкретния случай решението за събиране на митническото задължение е било взето от административния орган пет дни след изтичането на този срок.

Становища, представени на Съда

24 Жалбоподателят в главното производство напомня, че от практиката на Съда произтича, че принципът на зачитане на правото на защита изисква всяко лице, спрямо което се предвижда приемането на неблагоприятно решение, да има възможност да представи по надлежен начин своето становище (вж. по-

специално Решение от 24 октомври 1996 г. по дело Комисия/Lisrestal и др., C-32/95 P, Recueil, стр. I-5373, точка 21, Решение от 21 септември 2000 г. по дело Mediocurso/Комисия, C-462/98 P, Recueil, стр. I-7183, точка 36 и Решение от 12 декември 2002 г. по дело Cipriani, C-395/00, Recueil, стр. I-11877, точка 51).

25 По-нататък Sopropé поддържа, че срок като този, който е предоставен по силата на ОДЗ на вносител за упражняване на неговото право да бъде изслушан, може да се счита за съобразен със принципа на зачитане на правото на защита само ако му позволява да представи по надлежен начин своето становище. При обстоятелства като тези в главното производство дружеството обаче счита, че предоставеният му срок не е достатъчен.

26 Португалската република поддържа, че принципът на зачитане на правото на защита не следва да се прилага в предвиденото в ОДЗ производство по предварително изслушване. Всъщност това производство било израз на принципа на участие при вземането на решения, а не на правото на обжалване. Освен това от практиката на Съда, и по-конкретно от Решение от 2 октомври 2003 г. по дело ARBED/Комисия (C-176/99 P, Recueil, стр. I-10687) произтичало, че принципът на правото на предварително изслушване е част от правото на защита единствено в рамките на производство за налагане на санкции, като случаят в главното производство не бил такъв. Вследствие на това Португалската република счита, че предвиденият в член 60 от ОДЗ срок не може да бъде преценяван с оглед на принципа на правото на защита. Следователно той не можел да се разглежда като неразумен, доколкото само допълва различните предвидени средства за защита срещу решение за данъчно облагане, като по този начин засилва ефективната възможност за упражняване на правото на защита.

27 Португалската република добавя, че ако Съдът приеме, че правото на защита следва да се прилага в производството по предварително изслушване, предвидено в ОДЗ, спорният срок в главното производство е съвместим с общностното право, тъй като спазва принципите на равностойност и на ефективност (вж. по-конкретно Решение от 17 юни 2004 г. по дело Recheio — Cash & Carry, C-30/02, Recueil, стр. I-6051). Според тази държава-членка принципът на равностойност е спазен, доколкото ОДЗ предвижда еднакъв срок за всички актове за събиране на

данъчни приходи, независимо дали са приети въз основа на националното законодателство или на общностното право. Националната юрисдикция била длъжна да прецени спазването на принципа на ефективност.

28 Италианската република посочва, че Митническият кодекс на Общността дори не предвижда длъжникът да бъде изслушван преди плащането на неговото митническо задължение. Тя се позовава на член 245 от този кодекс, като поддържа, че разпоредбите относно прилагането на производството по обжалване спадат към компетентността на държавите-членки. По-нататък тя счита, че Съдът трябвало да се ограничи с потвърждаване на принципа на правото на оператора да бъде изслушан както в административната, така и в съдебната фаза в съответствие с националната правна уредба.

29 Комисията на Европейските общности отбелязва, че от практиката на Съда произтича, че зачитането на правото на защита изисква всяко лице, което е адресат на решение, осезаемо засягащо неговите интереси, да има правото да бъде изслушано, тоест да може да представи по надлежен начин своето становище, като това налага спазването на разумен срок за представяне на съображенията му (вж. по-специално Решение от 14 юли 1972 г. по дело Cassella Farbwerke Mainkur/Комисия, 55/69, Recueil, стр. 887, Решение от 29 юни 1994 г. по дело Fiskano/Комисия, C-135/92, Recueil, стр. I-2885, както и Решение от 13 септември 2007 г. по дело Land Oberösterreich и Австрия/Комисия, C-439/05 P и C-454/05 P, Recueil, стр. I-7141).

30 Комисията констатира, че взетите в приложение на Митническия кодекс решения за събиране могат да засегнат осезаемо интересите на вносители като жалбоподателя в главното производство и че вследствие от това правото на защита трябва да бъде гарантирано от държавите-членки при прилагането на разпоредбите на този кодекс, отнасящи се до условията за събиране на митническите задължения, въпреки че в него няма нито една разпоредба относно правото на изслушване.

31 От това тя прави извода, че срок като предвидения в ОДЗ е съвместим с принципа на правото на изслушване, ако лицата, чиито интереси са засегнати осезаемо от решения, взети в рамките на общностното право, имат възможност ефективно да представят своето становище по тези решения.

32 Според Комисията националната юрисдикция следва да прецени дали изискванията, свързани със зачитането на правото на защита, са изпълнени от гледна точка както на общностната, така и на националната правна уредба и след обща преценка на обстоятелствата в основата на спора по главното производство. Тя счита, че при преценката дали е спазено правото на изслушване препращащата юрисдикция може да се вдъхновява от критериите, които е възможно да бъдат изведени от практиката на Съда, а именно целта на приложимите общностни правила, сложността на фактите и мотивите, които стоят в основата на решението, сложността на правната уредба, евентуалната възможност да се поиска продължаване на определения срок и на последно място възможността да бъдат представени допълнителни становища.

Отговор на Съда

33 Основните права са неразделна част от общите принципи на правото, за чието спазване следи Съдът. В това отношение Съдът се вдъхновява от общите конституционни традиции на държавите-членки, както и от указанията, съдържащи се в международните актове за защита на правата на човека, към които държавите-членки са се присъединили или в чието изготвяне са участвали. (вж. по-специално Решение от 6 март 2001 г. по дело Connolly/Комисия, C-274/99 P, Recueil, стр. I-1611, точка 37).

34 Освен това от постоянната практика на Съда произтича, че ако националната правна уредба попада в приложното поле на общностното право, когато е сезиран с преюдициално запитване, Съдът трябва да предостави на националната юрисдикция всички насоки, които са ѝ необходими, за да прецени съобразността на тази правна уредба с основните права, за чието спазване следи Съдът (вж. по-

специално Решение от 18 юни 1991 г. по дело ERT, C-260/89, Recueil, стр. I-2925, точка 42 и Решение от 4 октомври 1991 г. по дело Society for the Protection of Unborn Children Ireland, C-159/90, Recueil, стр. I-4685, точка 31).

35 Тъй като преюдициалните въпроси се отнасят до начините, по които националните власти трябва да прилагат Митническия кодекс на Общността, Съдът е компетентен да предостави на препращащата юрисдикция всички тълкувателни елементи, които са необходими за нейната преценка на съвместимостта на разглежданата национална правна уредба с основните права, за чието спазване той следи.

36 Зачитането на правото на защита представлява основен принцип на общностното право, който трябва да се прилага, когато административен орган възнамерява да приеме акт, увреждащ за лицето, към което е насочен.

37 По силата на този общ принцип лицата, адресати на решения, чиито интереси са осезаемо засегнати от тези решения, следва да имат възможност да представят по надлежен начин своето становище относно елементите, на които административният орган възнамерява да основе своето решение. За тази цел те трябва да разполагат с достатъчен срок (вж. по-специално Решение по дело Комисия/Lisrestal и др., посочено по-горе, точка 21 и Решение по дело Mediocurso/Комисия, посочено по-горе, точка 36).

38 Това задължение тежи върху административните органи на държавите-членки, когато те вземат решения, попадащи в приложното поле на общностното право, дори и когато приложимото общностно законодателство не предвижда изрично подобно изискване. Що се отнася до прилагането на този принцип, и по-специално на сроковете за упражняване на правото на защита, следва да се уточни, че когато не са определени от общностното право, както е в главното производство, те попадат в сферата на националното право, доколкото, от една страна, са от същия вид като сроковете, от които се ползват частните лица или предприятията в сходни положения, уреждани от националното право, и от друга

страна, не правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правото на защита, предоставено от общностния правен ред.

39 Препращащата юрисдикция иска с оглед на принципа на зачитане на правото на защита да се отговори на два въпроса, а именно, от една страна, дали срок от осем до петнадесет дни, предвиден като общо правило от националното право, в рамките на който данъкоплатецът може да упражни правото си да бъде изслушан, може да се счита за достатъчен, и от друга страна, дали при обстоятелствата по делото в главното производство тринадесетдневният срок, изтекъл между момента, в който на Sopropé е била дадена възможност да представи своето становище, и датата на решението за събиране на митническото задължение, отговаря на изискванията на този принцип.

40 По първия въпрос следва да се отбележи, че е обичайно и впрочем уместно в националните законови и подзаконови актове да се определят общи правила за срокове в рамките на многото съществуващи административни производства. Определянето на подобни правила спомага и за зачитането на принципа на равенство. Във връзка с националните правни уредби, които влизат в приложното поле на общностното право, държавите-членки са длъжни да определят сроковете в зависимост по-конкретно от значимостта за заинтересованите лица на решенията, които следва да се приемат, сложността на приложимите производства и законодателство и другите публични или частни интереси, които трябва да се вземат предвид.

41 Що се отнася до последващото събиране на вносни мита, следва да се приеме, че срок, позволяващ на данъкоплатеца да упражни своето право на изслушване, който не може да бъде по-кратък от осем дни и по-дълъг от петнадесет дни, по принцип не прави практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правото на защита, предоставено от общностния правен ред. Всъщност предприятията, които могат да бъдат засегнати от разглежданото в главния спор производство, са професионалисти, обичайно извършващи внос. От друга страна, приложимата общностна правна уредба предвижда, че за целите на

контрола тези предприятия трябва да бъдат в състояние да обосноват редовността на всички осъществени от тях операции. Накрая, общият интерес на Европейската общност, и по-специално интересът за събиране в най-кратък срок на нейните собствени приходи, изисква контролът да може да се осъществява бързо и ефикасно.

42 Жалбоподателят в главното производство обаче изтъква пред препращащия съд, че му е бил даден само срок от осем дни, за да изложи своето становище, и че решението за събиране на митническото задължение е било взето само тринадесет дни след като е бил поканен да представи своето становище. Поради тази причина препращащият съд иска от Съда да уточни дали подобни срокове са съвместими с общностното право.

43 Макар и съгласно член 234 ЕО Съдът да не е компетентен да прилага общностните правила към даден правен спор и по този начин да дава квалификация на разпоредба от националното право с оглед на тези правила, Съдът все пак може в рамките на съдебното сътрудничество, въведено с този член, и въз основа на материалите по делото да предостави на националната юрисдикция насоки за тълкуването на общностното право, които могат да ѝ бъдат полезни, когато преценява действието на тази разпоредба (Решение от 8 декември 1987 г. по дело Gauchard, 20/87, Recueil, стр. 4879, точка 5, Решение от 5 март 2002 г. по дело Reisch и др., C-515/99, C-519/99—C-524/99 и C-526/99—C-540/99, Recueil, стр. I-2157, точка 22, както и Решение от 11 септември 2003 г., Anomar и др., C-6/01, Recueil, стр. I-8621, точка 37).

44 В това отношение следва да се уточни, че когато национално законодателство или подзаконова правна уредба, какъвто е случаят с разглежданото в главното производство приложимо законодателство, определя срок, предназначен за получаването на становищата на заинтересованите лица в даден промеждутък от време, националният съд е длъжен да се увери, че така предоставеният индивидуално от административния орган срок съответства на особеното положение на разглежданото лице или предприятие и им позволява да упражнят правото си на защита при зачитане на принципа на ефективност. В този случай той трябва надлежно да отчете специфичните за делото обстоятелства. Що се отнася до осъществения от азиатски страни внос, значение могат да имат

елементи като сложността на разглежданите операции, отдалечеността или пък качеството на отношенията, обичайно поддържани с компетентните местни административни органи. Трябва също да се отчита размерът на предприятието и фактът, че то поддържа или не поддържа обичайни търговски отношения с въпросните страни.

45 Колкото до операциите по контрол като разглежданите в главното производство, следва да се посочи, че те представляват едно цяло. По този начин инспекционна процедура, която се провежда в продължение на няколко месеца, включва проверки на място и изслушването на засегнатото предприятие, чиито изявления се добавят към преписката, може да позволи да се предположи, че посоченото предприятие е знаело причините за започване на инспекционната процедура и естеството на нарушението, в което е обвинено.

46 Трябва да се вземат предвид и такива обстоятелства, които могат да позволят да се докаже, че в хода на инспекцията заинтересованото предприятие е изслушано, след като е било напълно запознато с фактите.

47 Съдът, който е сезиран със спора по главното производство, е длъжен да провери дали с оглед по-конкретно на тези различни критерии срокът, определен от компетентния административен орган в рамките на предвиденията от националния закон промеждутък от време, отговаря на напомнените по-горе изисквания на общностното право.

48 Що се отнася до въпроса какво отражение може да има върху решението, което се оспорва в главното производство, фактът, че то е било взето тринадесет дни след като дружеството е било уведомено, че разполага с осемдневен срок, за да представи своето становище, следва да се направят следните уточнения.

49 Правилото, според което на адресата на увреждащо решение трябва да бъде предоставена възможност да изложи своето становище, преди решението да бъде прието, има за цел компетентният орган да бъде в състояние да отчете надлежно всички релевантни елементи. За да осигури на засегнатото лице или предприятие ефективна защита, това правило цели по-конкретно последните да имат възможност да поправят грешка или да изтъкнат такива свързани с личното им положение елементи, които могат да насочат към това решението да бъде прието, да не бъде прието или да има едно или друго съдържание.

50 При тези условия зачитането на правото на защита предполага административният орган да се запознае със становищата на засегнатото лице или предприятие, като им отдели необходимото внимание, за да може да се приеме, че бенефициерът на това право е имал възможност да представи по надлежен начин своето становище.

51 Единствено националният съд следва да провери, като отчита изтеклия срок между момента, в който съответният административен орган е получил становищата, и датата, на която той е взел своето решение, дали е възможно да се приеме, че последният е взел предвид по надлежен начин становищата, които са му били предадени.

52 Следователно на препращащата юрисдикция следва да се отговори, че в хипотезата на заплащане на митническо задължение, с цел да се извърши последващото събиране на вносни мита, срок от осем до петнадесет дни, който е предоставен на вносител, заподозрян в извършването на митническо нарушение, за да представи своето становище, по принцип е в съответствие с изискванията на общностното право.

53 Сезираната национална юрисдикция е длъжна да провери, с оглед на особените обстоятелства по делото, дали действително предоставеният на този вносител срок му е дал възможност да бъде надлежно изслушан от митническите власти.

54 Националният съд трябва освен това да провери, като отчита изтеклият срок между момента, в който съответният административен орган е получил становището на вносителя, и датата, на която той е взел своето решение, дали е възможно да се приеме, че той е взел предвид по надлежен начин становищата, които са му били предадени.

По съдебните разноски

55 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) В хипотезата на заплащане на митническо задължение, с цел да се извърши последващото събиране на вносни мита, срок от осем до петнадесет дни, който е предоставен на вносител, заподозрян в извършването на митническо нарушение, за да представи своето становище, по принцип е в съответствие с изискванията на общностното право.

2) Сезираната национална юрисдикция е длъжна да провери, с оглед на особените обстоятелства по делото, дали действително предоставеният на този вносител срок му е дал възможност да бъде надлежно изслушан от митническите власти.

3) Националният съд трябва освен това да провери, като отчита изтеклият срок между момента, в който съответният административен орган е получил становището на вносителя, и датата, на която той е взел своето решение, дали е възможно да се приеме, че той е взел предвид по надлежен начин становищата, които са му били предадени.

Подписи